

Wapen Van Wieringen op het zeer waarschijnlijke alliantiewapen Van Pijlen/Van Wieringen (grafzerk NH Kerk Nieuwkoop 1647)

Wat bevat de Nieuwsbrief?

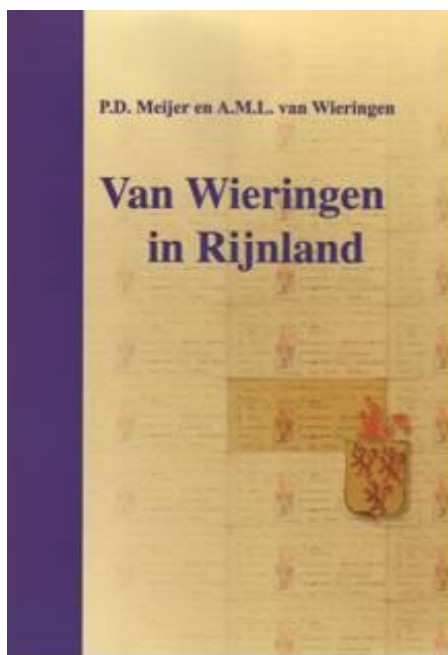
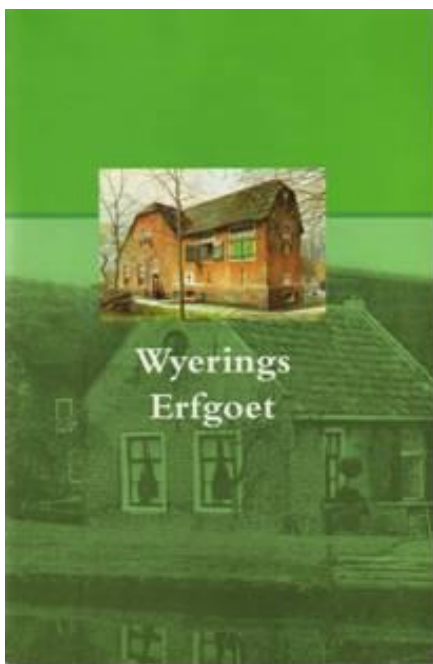
De Nieuwsbrief geeft informatie over de volgende onderwerpen:

- Aanvullingen op de twee boeken over de Van Wieringens
- Nieuws over de huidige Van Wieringens
- Links
- Aangeboden op Marktplaats enz
- Heraldiek Van Wieringen

Een belangrijke rubriek in de Nieuwsbrieven is dan ook de rubriek Aanvullingen op de twee boeken over de Van Wieringens. Deze zijn:

Theo van der Poel (2003). *Wyerings Erfgoed*. Roelofarendsveen: Drukkerij Bakker.

P.D. Meijer en A.M.L. van Wieringen (2005). *Van Wieringen in Rijnland*. Schoorl: Pirola Uitgeverij.

Over de geschiedenis van de Van Wieringens zijn in 2003 en 2005 twee boeken verschenen. Theo van der Poel publiceerde in 2003 zijn boek *Wyerings Erfgoed* waarin de Aalsmeerse Van Wieringens worden behandeld. Deze Aalsmeerse familie begint met Willem Claesz en diens zoon Wiering (Quirijn, Quirijng) Willemsz geboren rond 1515 te Aalsmeer. De in dit boek behandelde van Wieringens komen vooral voor in een beperkt aantal plaatsen in Rijnland en in de 20ste eeuw vonden emigraties plaats naar Jordanië, de Verenigde Staten en Canada.

In het boek *Van Wieringen in Rijnland* van Paul Meijer en Fons van Wieringen worden de Van Wieringens behandeld die afkomstig zijn uit Aarlanderveen-Nieuwkoop en daar terug gaan tot omstreeks 1500. In het boek komen de Aarlanderveense-Nieuwkoopse families nagenoeg volledig aan bod met inbegrip van takken in landen als de Verenigde Staten, Zuid Afrika en Indonesië (Nederlands Indië). Daarnaast wordt de uitgestorven familie(tak) Van Wieringen uit Woerden behandeld, deze familie(tak) voerde hetzelfde wapen in dezelfde periode (17de/18de eeuw) als één van de Aarlanderveense-Nieuwkoopse families.

Van de volgende artikelen zijn pdf's beschikbaar.

Van de volgende artikelen zijn pdf's beschikbaar. Als je voor een of meer van deze artikelen belangstelling hebt geef dat dan even door dan wordt de pdf van het artikel aan je gemaaid.

1. P.L. Koppen (1995). Een ontmoeting van voorouders aan een vorstelijk sterfbed. In: *Gens Nostra* 50, pp. 76-80.
2. P. Hoeksel (2000). Van Wieringen Junior, Boek en Kantoor b.v. 1892-1994 deel 1 en deel 2. In: *De Viersprong: Orgaan van de Historische Vereniging Alphen aan den Rijn*, 17, nr. 62, pp. 1-6 en nr. 63, pp. 29-36.
3. Fons van Wieringen (2006), Jan van Wieringhen (1715-1765), burgemeester van Wijk bij Duurstede. 'Ik heb U al besorgt ter plaatse daar gij weesen moet'. In: *Het Kromme-Rijngebied. Tijdschrift van de Historische Kring 'Tussen Rijn en Lek'* 40, nr. 1/2, pp. 6-27.
4. E.J. Wolleswinkel (2006). De dagboeken van de genealoog Pieter van Brederode van Wieringen (1631-1697). In: *De Nederlandsche Leeuw* 123 (2006), k. 339-344.
5. Fons van Wieringen (2006), Een groepsportret uit 1614: het Nieuwkoops 'Accordt. In: *Rondom Niewecoop* 16, pp. 38-44.
6. Fons van Wieringen (2006/7), Een heerehujsinge en plaisierplaats vanouds genaamt Wildervelt. Wildervelt: huis en eigenaren 1700-1900. In: *Tijdschrift van de Historische Vereniging Vleuten, De Meern, Haarzuilens* 26, nr.3, pp. 105-107, nr.4, pp. 139-140 en 27 nr.1, pp. 10-11.
7. Fons van Wieringen (2007), Drie schouten en twee secretarissen van Harmelen (1650-1700). In: *Heemtjdinghen* 43, nr. 3, pp. 53-66.
8. Marry Remery-Voskuil (2007). Gerard van Wieringhen Borski (1800-1869) Rector van de Latijnse School en schoolopziener in Delft. In: *Delfia Batavorum. Zestiende Jaarboek 2006*. Delft: Historische Vereniging Delfia Batavorum. pp.79-94.
9. P.D. Meijer en A.M.L. van Wieringen (2008), Jan van Wieringen, een 17de eeuwse genealoog en heraldicus, en zijn familie. In: *Gens Nostra* 63, nr. 10, pp. 621-635 en nr. 11, pp. 746-760.

Aanvulling Van Wieringen in Rijnland, pag. 99 e.v.

XIVg. *Pieter van Wieringen*, geb. Schiedam 13-8-1864, zalmvisser (1894, 1896), fitter, overl. Vlaardingen 15-11-1958, tr. Heenvliet 16-5-1889 *Cornelia Kraak*, geb. Geervliet 18-6-1865, overl. Maasluis 31-10-1957, dr. van Pieter Kraak, arbeider, en Lijntje Vermeulen.

Zij woonden Capelle aan den IJssel (-1901), te Maasluis (1901-1957).

Pieter van Wieringen (1864-1958) en Cornelia Kraak (1865-1957).

Kinderen:

1. *Cornelia van Wieringen*, geb. Brielle 25-3-1890, overl. Vlaardingen 13-12-1953, tr. Maasluis 9-9-1915 *Adriaan Willem Goedendorp*, geb. Vlaardingen 8-3-1890, overl. Vlaardingen 10-6-1966, zn. van Pieter Goedendorp en Jacoba Verwest.
2. *Pieter van Wieringen*, geb. Brielle 1-3-1891, volgt XVf.
3. *Simon Karel van Wieringen*, geb. Brielle 25-1-1893, overl. Brielle 8-2-1893.
4. *Simon Karel van Wieringen*, geb. Brielle 8-4-1894, volgt XVg.
5. *Lijntje van Wieringen*, geb. Brielle 1-8-1896, overl. Vlaardingen 15-2-1999, tr. Maasluis 7-4-1927 *Martinus Cornelis van der Ree*, geb. Charlois 14-9-1889, overl. Rotterdam 5-12-1977, wedr. van Marijtje van Houten, zn. van Adrianus van der Ree en Martina de Graaf.
6. *Jacobus Adrianus Cornelis van Wieringen*, geb. Maasluis 26-12-1904, volgt XVh.

Foto ter gelegenheid van het 60-jarig huwelijksfeest van Pieter van Wieringen (1864-1958) en Cornelia Kraak (1865-1957) in 1949.
 Onderste rij kinderen: links vooraan Pieter van Wieringen (1943), Johannes van Wieringen (1942), in het midden Jacoba van Wieringen (1945), helemaal rechts vooraan Pieter van Wieringen (1941).
 Tweede rij kinderen helemaal rechts vooraan Balendina van Wieringen (1934). Op schoot bij opa Pieter van Wieringen: Maarten van Wieringen (1947).
 Onderste rij volwassenen: eerste links Neeltje van Wieringen (1925), vierde van links Lijntje van Wieringen (1896), derde van rechts Cornelia van Wieringen (1890), helemaal rechts Cornelia van Wieringen (1921).
 Bovenste rij volwassenen: tweede van links Jacobus van Wieringen (1904), derde van links Pieter van Wieringen (1891), vijfde van links Pieter van Wieringen (1918), derde van rechts Simon Karel van Wieringen (1894).

XVI. Pieter van Wieringen, geb. Brielle 1-3-1891, overl. Delft 10-11-1960, tr. Maassluis 1-8-1918 Maartje van der Bent, geb. Noordwijk 14-8-1892, overl. Maassluis 25-4-1923.

Kinderen:

1. Pieter van Wieringen, geb. Maassluis 14-11-1918, volgt XVIc.
2. Cornelis Johannes van Wieringen, geb. Maassluis 21-7-1920, overl. Maassluis 30-12-1921.

XVIc. Pieter van Wieringen, geb. Maassuis 14-11-1918., overl. Maassluis 30-9-1992, tr. Maasland 17-12-1942 Martijntje Cornelia van der Ster, geb. Maasland 6-3-1920.

Kinderen:

1. Pieter van Wieringen, geb. Maasland 9-7-1943, volgt XVIIa.
2. Jacoba Martina van Wieringen, geb. Maasland 9-2-1945, tr. 28-12-1966 M.J. Debets.
3. Maarten Cornelis van Wieringen, geb. Maasland 9-3-1947, volgt XVIIb.

XVIIa. Pieter van Wieringen, geb. Maasland 9-7-1943, tr. ... Froukje van der Burg, geb. ..., dr. van Jan van der Burg en R. Zantema.

Kinderen:

1. Wouter van Wieringen.
2. Onno van Wieringen.
3. Drs. Baukjen van Wieringen.
4. Martje van Wieringen.
5. Gerben van Wieringen.

XVIIb. *Maarten Cornelis van Wieringen*, geb. Maasland 9-3-1947, tr. Vlaardingen 25-5-1972 *S.J. Poot*.

Kinderen:

1. *Floortje van Wieringen*.
2. *Stef van Wieringen*.

XVg. *Simon Karel van Wieringen*, geb. Brielle 8-4-1894, overl. Vlaardingen 19-4-1967, tr. Maassluis 23-12-1920 *Balendina van Gendt*, geb. Maassluis 12-12-1894, overl. Vlaardingen 2-8-1980, dr. van Dirk van Gendt en Neeltje Johanna van der Meer.

Balendina van Gendt, Foto: Atelier Coltof, Maassluis (Collectie B. Kwakkelstein-van Wieringen).

Kinderen:

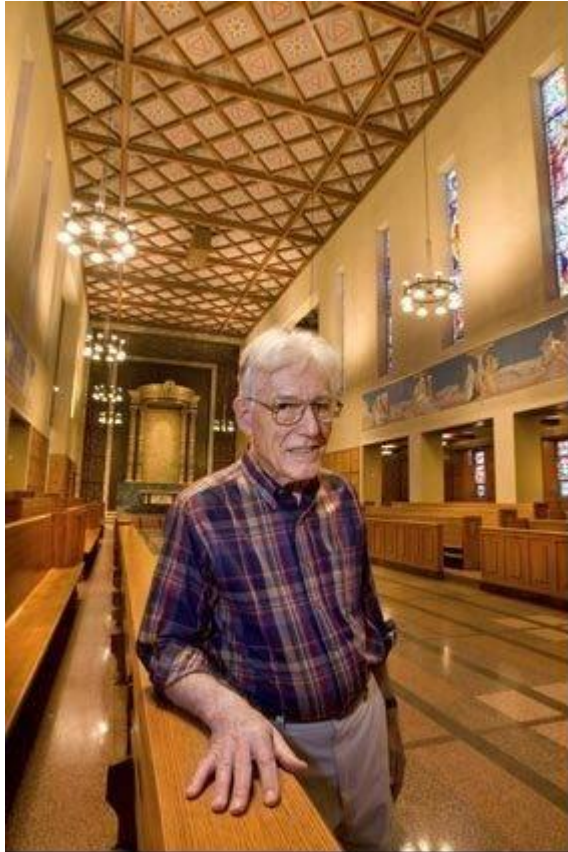
1. *Cornelia van Wieringen*, geb. Rotterdam 16-12-1921, tr. Vlaardingen 25-4-1946 *B. Helleman*.
2. *Neeltje Johanna van Wieringen*, geb. Maassluis 22-1-1925, overl. Vlaardingen 20-7-1967, tr. Vlaardingen 5-1-1950 *Mari Schriel*, geb. Vlaardingen 25-7-1926.
3. *Balendina van Wieringen*, geb. Rotterdam 4-12-1934, tr. Vlaardingen 22-12-1960 *Willem Kwakkelstein*, geb. Vlaardingen 24-1-1932, zn. van Machiel Kwakkelstein, onderwijzer, leraar Duits, en Adriana van Haften.

Aantal Van Wieringens naar leeftijdsgroep (geschat)

	Nederland (mannen en vrouwen)	Van Wieringens (mannen en vrouwen)
	%	Landelijke percentages toegepast op aantal Van Wieringens
0-19	24	346
20-44	34	490
45-64	27	389
65-79	11	158
80 +	4	58
Totaal	16.356.000	1440 (volgens Meertens Instituut in 2007)

Aanvulling Van Wieringen in Rijnland, pag. 318

August 10, 2009 By The Associated Press KATHERINE LONG (The Seattle Times)

SEATTLE (AP) —Don Van Wieringen has kept the architectural plans for St. Thomas Seminary in his basement for almost 50 years. But when he unrolled them on the former altar of the seminary chapel last month, he had no trouble remembering all the details of how he helped design the space. It was, after all, his first major assignment as a newly graduated architect — and one that came with a big challenge from Seattle Archbishop Thomas Connolly: to make the space as acoustically perfect as possible.

Fast-forward to last month, when Van Wieringen, 82, read a story in *The Seattle Times* about the chapel's renowned acoustics. Officials at Bastyr University, which now owns the chapel, speculated that the acoustics were a lucky design fluke. Van Wieringen decided he needed to set the record straight. The acoustics were the result of a deliberate, painstaking design process, including numerous experiments with the help of audio-equipment experts, acoustics salesmen and even paint manufacturers. And all of this happened 50 years ago, when acoustical engineering was not well understood by architects, and professional consultants were unheard of.

Van Wieringen, a trim man with ramrod-straight posture and a head of full white hair, visited the chapel in July with his wife, Leota, to show a group of Bastyr University officials around. With a twinkle in his eye, he told how his boss, Ralph Lund, "decided to sic me on the archbishop" — Archbishop Connolly — and put much of the design work in the young architect's hands. He knows all the

details, all the reasons why the chapel sings.

Such as the height of the chapel 48 feet. Or the type of paint on the acoustic tiles that adorn the ceiling it's latex, which at the time was a relatively new product and was tested for its acoustic properties by the manufacturer. Or the beveled slope to the box-beam ceilings, which helped reflect sound waves.

New York Yankees Joe Girardi Nordstrom, Inc. Derek Jeter U.S. Republican Party Bastyr President Daniel Church, and an entourage of other Bastyr officials, met Van Wieringen to hear the story of how the exquisite chapel, which is also well-known for its stained-glass windows and mosaics, came to be designed. Bastyr acquired it from the Catholic Archdiocese of Seattle in 2005, after leasing the campus for nine years. "Such an extraordinary amount of work," Church marveled. "The details are everywhere." The Bastyr chapel, as it's now known, is renowned both for live performances and for recordings. Most recently, the Academy Award-winning score to the movie "Brokeback Mountain" was recorded there.

Van Wieringen grew up in Oak Harbor, and was bedridden for a year in second grade with some form of rheumatic fever. Lying in bed, he played with a sketchbook and clay, and dreamed of designing buildings one day.

He graduated from the University of Washington's School of Architecture in the 1950s and went to work for the John W. Maloney architectural firm in Seattle.

Van Wieringen is not Catholic, but his association with Archbishop Connolly lasted for most of his career, and he helped design numerous church buildings, from convents to churches and rectories.

Officially, the chapel was designed by the principal architect, Lund, who died in the 1990s. But as a kind of understudy, Van Wieringen not only did a large amount of the design work and figured out the acoustics but also was given free rein to apply an artisan's hand to numerous touches in the chapel.

He designed the plaster bas-relief motifs that run up the columns in the front of the church, and the copper doors that lead to the sanctuary. He drew and designed the dove of peace it is meant to represent the Holy Ghost above the baldacchino, a canopy over the altar.

When the design work first began on the chapel, Connolly, a physically imposing man with a regal, commanding air, handed Van Wieringen a snapshot of a chapel where he celebrated his first Mass.

"I don't care what the chapel looks like," Connolly told the young architect, "as long as it looks like this picture."

Van Wieringen said despite the archbishop's command, the final design did not look much like the snapshot. Still, when the hall was complete, a simple message came back from Connolly:

"The archbishop told us the chapel was everything he had hoped and prayed for," Van Wieringen said.

Aanvulling Van Wieringen in Rijnland, pag. 349 en pag. 353

Jacob van Wieringen (1875-1966) en zijn broer Pieter Johannes van Wieringen (1877-1931)

In 1903 stelde de Maatschap Wilhelminapolder Jacob van Wieringen, wonende te Wilhelminapolder, aan tot veerman, nadat Gedeputeerde Staten deze benoeming hadden goedgekeurd. Hij huurde een woonhuis genaamd *Het Catsche Veerhuis*, voor f. 210,- per jaar en diende als veerpacht f. 40,- per jaar te voldoen. Zijn echtgenote werd door het hoofdbestuur van de Maatschap aangesteld tot tapster in het veerhuis. De veerpachter J. van Wieringen pachtte ingaande 1 januari 1923 tevens het retourveer. Van Wieringen stelde iemand aan om het veer te bedienen. Hij bestelde een motorboot waarmee hij op bepaalde tijden mocht overzetten.

Dit veer over de Zandkreek tussen Zuid- en Noord-Beveland werd bediend tot 1960, toen dat water werd afgedamd in het kader van de Deltawerken. Na onderhandelingen met Gedeputeerde Staten werd het veerrecht van de Maatschap tussen eigenaren van gronden in de Wilhelminapolder en de Oost-Bevelandpolder door de provincie afgekocht voor de som van f. 1875,-.

In 1922 vroeg veerman Schippers ontslag, hetwelk hem wegens zijn drankmisbruik maar al te gaarne werd verleend. Toen werd tot veerpachter benoemd J. van Wieringen, die ook het veer van de overzijde (Wilhelminapolder op Kats) in pacht had met de verplichting vóór 1 januari 1923 een motorboot aan te schaffen. Het veer bleef verpacht tot de aanleg van de dam over de Zandkreek in het kader van de Deltawerken in 1960 en het gereedkomen van de weg daarover. Na onderhandelingen vanwege het ambacht met Gedeputeerde Staten werd het veerrecht in 1961 door de provincie afgekocht voor f. 2500,- zijnde de jaarlijkse opbrengst van f. 100,- gekapitaliseerd tegen 4%.

Toen de ambachtsheren van Kats het veer in 1922 voor een termijn van tien jaren tegen 150 gulden per jaar verpachtten aan J. van Wieringen, de veerpachter dus van de overzijde, uitten de bewoners van Kats wel bezwaren dat de veerman aan de overzijde woonde. Het veerhuis aan de Katse zijde was gesloten, zodat de passagiers in de open lucht moesten wachten. Dit laatste bezwaar verviel toen niet lang daarna de broer (i.e. Pieter Johannes van Wieringen) van veerpachter Van Wieringen het veerhuis ging bewonen, die van het gemeentebestuur verlof had gekregen alcoholhoudende dranken andere dan sterke drank te schenken. Daar de veerman van Kortgene in 1922 op het hele uur naar Wolphaartsdijk voer werd het vertrek van de veerschipper van Kats en de maatschap Wilhelminapolder vanuit de Jonkvrouw Annapolder bepaald op het halve uur.

In 1930 werd de pacht verminderd met f. 50,-, daar het personen- en goederenvervoer was afgenomen. De reden hiervoor was dat de meeste goederen per vrachtauto werden vervoerd. Die auto's konden zonder overladen te Kortgene worden overgezet. Het veer van Kats was en bleef een zgn. voetveer evenals het veer van Colijnsplaat op Zierikzee.

De veerpachter verzocht in 1938 het herstel van het aanlegsteigertje, waarvan de kosten f. 80,- bedroegen. De ambachtsheren besloten in dit herstel f. 40,- bij te dragen.

In 1946 bevestigde de voorzitter van de vergadering van ambachtsheren van Kats desgevraagd, dat het ambacht het veerrecht van Kats naar Zuid-Beveland bezat en niet omgekeerd. Het gemeentebestuur van Kortgene, waartoe Kats en ook Colijnsplaat sedert 1941 behoorden, klaagde in 1948 over de bediening van het veer. De veerpachter Van Wieringen wilde het veer toen alleen overgeven aan C. Noordhoek te Kortgene. Na verkregen gunstige inlichtingen over laatstgenoemde verpachtten de ambachtsheren het veer aan hem voor vijf jaren. De pachtprijs werd bepaald na overleg met de Maatschap Wilhelminapolder en op voorwaarden nader met de burgemeester van Kortgene te bespreken. Met de busdiensten moest worden rekening gehouden. Het volgende jaar toonde men zich in Kats tevreden over het veer. Blijkbaar is het veer op bevredigende wijze uitgeoefend tot de opheffing in 1960 toe.

Bron: Jhr.Mr. G.F. Sandberg (1978). *Overzetveren in Zeeland. Zevenhonderd jaar vervoer te water. Historische en rechtskundige beschouwingen*. Arnhem: Gysbers & Van Loon.

Aanvulling Wierings Erfgoed

Alida van Wieringen pag. 266

Links

Rubriek verzorgd door Jan van Wieringen te Almere

<http://www.vanwieringen.com/>

<http://www.nuzakelijk.nl/20090218/ondernemen/ondernemers-bouwen-eigen-kantoor>

<http://www.0297-online.nl/nieuws/7627>

<http://zwemkroniek.com/nieuws.php?item=5564>

http://www.gravenopinternet.nl/nl/zoek/index_record.php

<http://www.vanwieringen.tk/>

<http://home.planet.nl/~sante428/2007/index.html>

<http://194.171.109.12/index.php?zoekterm=Wieringen%2C+van&exact=Ja&status=T>

<http://www.hogeraadvanadel.nl/Pieter%20van%20Brederode.pdf>

Aangeboden op Marktplaats.nl

H. R. Visser, J. S. van Wieringen en T. de Kruijf (2002). *Kazematten in het Interbellum: vestingbouwkundige bijdragen*. Stichting Menno van Coehoorn.

Vijftiende eeuwse Van Wieringens

Ysebrandus de Wyringia, Heinricus de Wyringia, Alardus de Wyringia, Andreas de Wyringia

Ysebrandus de Wyringia, Heinricus de Wyringia, Alardus de Wyringia en Andreas de Wyringia studeren te Heidelberg begin 15de eeuw.

1400

195 Ysebrandus de Wyringia.

198 Heinricus de Wyringia.

199 Alardus de Wyringia.

1417.

404 Andreas de Wyringia, cler. Traiectensis dyoc.

Ysebrandus de Wyringia art. lib. mag. werd 20 december 1419 tot Rector Magnificus der Universiteit Heidelberg verkozen. In het voorjaar van 1420 schijnt hij te zijn overleden; althans werd het beheer overgenomen door Bartholomeus van Maastricht de vicerector.

Bron: Nederlanders, Studenten te Heidelberg door Mr. J. de Wal. *Mededeelingen gedaan in de Vergaderingen van de Maatschappij der Nederlandsche Letterkunde te Leiden*, 1885-1886.

Gedurende de laatstverloopen twintig jaren is herhaaldelijk en van meer dan eene zijde bij mij aangedrongen op de mededeeling van eene zoo veel mogelijk volledige lijst der Nederlanders, die zich te Heidelberg op de studie der wetenschappen hebben toegelegd. De proeve, die ik in 1863 door de welwillende tusschenkomst van de Maatschappij der Nederlandsche Letterkunde mocht openbaar maken, was blijkbaar onvolledig, deels omdat daarin al wat het tijdvak van 1386 tot 1544 betreft, was achterwege gelaten, deels doordien mij menige naam was ontsnapt, die niet had mogen ontbreken. Uitvoerig had ik in de Inleiding voor die uitgave de bezwaren aangewezen, waarmede men bij de raadpleging en ontcijfering van dergelijke Matriculae te kampen heeft. Nog was het eerste vijftal jaren na die uitgave niet verstreken, toen ik aan mijn voornemen om eene zomervacantie aan een herhaald onderzoek van de vroeger te mijner beschikking gestelde bronnen en hulpmiddelen te wijden, uitvoering gaf. Aangenaam hield mij dat onderzoek bezig; want vele namen, die ik vroeger te vergeefs gezocht had, werden nu ontdekt, van andere werd de lezing verbeterd.

Aan het in Januari 1885 tot mij gericht verzoek om van de uitkomsten dier hernieuwde nasporingen op gelijke wijze als vroeger rekenschap te geven, kon ik geen weerstand bieden. Reeds waren de eerste bladen ter perse, toen ik het bericht ontving, dat het voorbeeld, te Leiden in 1875 gegeven, in de Neckarstad navolging had gevonden en het eerste deel eener uitgave der *Matricula Heidelbergensis* het licht had gezien. Weldra mocht ik kennis maken met het werk van Dr. Gustav Toepke, *Die Matrikel der Universität Heidelberg von 1386 bis 1662*. Het tweede deel is in 1886 gevolgd. Later zullen daaraan nog registers worden toegevoegd. Hoe welkom mij ook de kennismaking met deze beide lijvige boekdeelen was, zij moest wel belemmerend werken op de regelmatige voortzetting van de uitgave, en groot was de teleurstelling, die ik ondervinden moest, toen het mij bleek, dat de druk niet kon voltooid worden vóór de viering van het eeuwfeest der beroemde Hoogeschool, op wier luister thans aller bliken zijn gevestigd.

Dr. Toepke heeft bij zijn werk eenige aanhangsels gevoegd, die de waarde ontegenzeggelijk verhoogden. Zoo vinden wij hier eene lijst der 'promotiones factae in facultate theologica'. Wij zien ons gewezen op die van den Fries Stephanus Sylvius (1559), wiens toelating door den deken der faculteit Tilemannus Heshusius heftig werd bestreden; - op die van Franciscus Junius (1584), hier 'genere et ingenio nobilis, scriptis etiam eruditissimis iam editis clarissimis' genoemd; - op die van Sibrandus Lubbertus (1587) 'scholae Franikeranae in Frisia Occidentali professor ordinarius', wiens disputatio publica handelde 'de quaestione an homo in hac vita legem Dei perfecte praestare possit'; - op die van Franciscus Gomarus (1591), wiens beroeping tot het hoogleeraarsambt te Leiden een 'examen accuratum' niet overtollig deed achten, waarop eene 'disputatio de coena domini' volgde; - eindelijk op die van Hendrik Alting (1613), sedert drie maanden als professor theologiae te Heidelberg werkzaam.

Heeft Dr. Toepke telkens zorgvuldig aangeteekend, waar zijne lezing van de mijne afweek, op mijne beurt heb ik tot mijn leedwezen slechts voor een gedeelte zijn voorbeeld kunnen volgen. Menigvuldige inschrijvingen bewijzen, dat de Rector de hem opgegeven namen op den klank af te boek stelde. Hetzelfde mag gezegd worden ten aanzien der plaatsnamen, hoewel in dat opzicht het Heidelbergse Album gunstig bij het Leidsche afsteekt. Tot het jaar 1558 vinden wij veelal het bisdom aangeduid, waartoe de geboorteplaats van den novitius behoorde; die aanduiding is voor geschiedkundige nasporingen van groote waarde; ze leert ons b.v., dat Bruxellensis meestal te kennen geeft, dat de intulandus uit Bruchsal (niet uit Brussel) afkomstig was. In het Album der Universiteit te Tubingen vinden wij soortgelijke bijvoeging niet, zelfs de landstreek zelden aangewezen. Als wij b.v. daar in 1485 achter den naam van 'D. Johannes Kanterfoser de Gruningen' de woorden gevoegd vinden 'ex Frisia', is dat eene uitzondering, daaraan toe te schrijven dat vele andere Tubinger studenten 'ex Gruningen, Groeningen', zelfs 'ex Groningen', in een Duitsch stedeke van dien naam waren geboren. Daarenboven mag men niet over het hoofd zien, dat te Heidelberg de Rector niet altoos de namen eigenhandig inschreef; dikwijls liet hij dit aan zijn famulus over. In vroegeren tijd waren er enkelen, die den student verzochten zijne handteekening in de

Matricula te plaatsen. Niet zelden werd aan het einde van het Rectoraat de geheele lijst gelijktijdig uit een voorlooppig register in de Matricula overgebracht.

Ysebrandus de Wyringia

27-12-1418

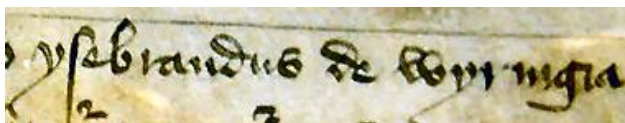
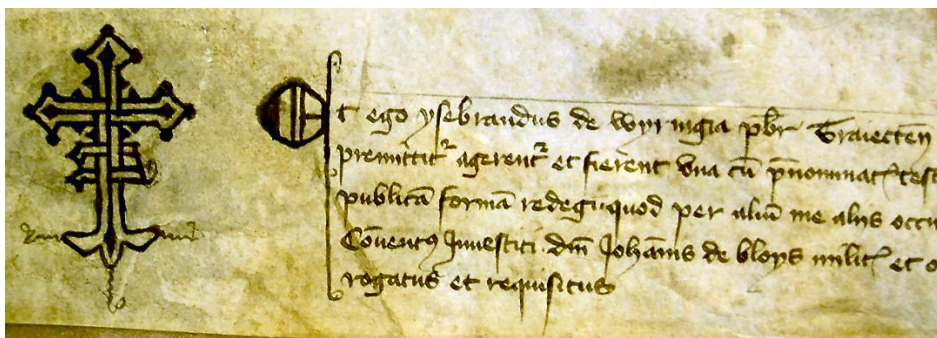
Notaris Ysebrandus de Wyringia instrumenteert dat de gardiaan van de minderbroeders Christianus Rolius en de overige minderbroeders enerzijds, en mr. Johannes Theoderici, rector van de parochiekerk, anderzijds, in tegenwoordigheid van Johannes bastaard van Blois, ridder, schout, burgemeesters, schepenen, rectoren en raden van de stad Gouda, de wederzijdse rechten en verplichtingen hebben geregeld.

Zegel: (uithangend, in groene was) het klooster (beschadigd), de rector (beschadigd), Jan van Blois en de stad (beschadigd) en het handmerk van de notaris (een gevlochten kruis)
regest oud-archief Gouda 1418, inventarisnummer 2849

3-1-1419

Notaris Ysebrandus de Wyringia, priester, instrumenteert de belofte van Christianus Rolius, gardiaan van het klooster van de orde van St. Franciscus te Gouda en de overige broeders, dat zij zullen leven volgens de regel van St. Franciscus, op straffe van door de eigenaars van het kloostergebouw daaruit te worden gezet.

Zegel: uithangend, beschadigd zegel van het klooster in groene was en het handmerk van de notaris (een gevlochten kruis)
regest oud-archief Gouda 1419, inventarisnummer 2850

Fridericus de Wyringia

Universität Basel: Im Jahre 1470 wurde ein Fridericus de Wyringia aus Holland immatriculirt, und da dieses gratis geschah, so ist anzunehmen, dass er ebenfalls lehrte.

Archiv für pathologische Anatomie und Physiologie und für klinische Medicin.

Bd. XXIV. (Zweite Folge Bd. IV.) Hft. 3. u. 4.

XII Die Aerzte und das Medicinalwesen der Schweiz im Mittelalter.

Dr. Med. Meyer-Ahrens in Zürich.

Gerardus Henrici de Wyringia (Gerard Henricz van Wieringen)

Studeerde theologie in Keulen van 1470 tot 1474

Gerhard von Wieringen, Student aus den Niederlanden, der von 1470 bis 1474 in Köln Theologie studiert, fhrt ein Tagebuch über seine Geschäfte und freundschaftlichen Beziehungen, über seine Schlafgewohnheiten und seine Ein- und Ausgaben. Aufgrund der hohen Rechnungen für Schneider und Schuster muss man davon ausgehen, dass er sehr viel Wert auf sein äusseres legt.

Ein Glücksfall für Rainer Schwinges, Professor für mittelalterliche Geschichte, ist dieses Notizbchlein des Gerardus Henrici de Wyringia aus dem Bistum Utrecht in den Niederlanden. Neben all den Alltagsgeschften, die Gerhard beschreibt, erzählt er auch über die Universität und das Studium, allerdings mehr aus der Kosten- als aus der Bildungsperspektive. Die meisten Aufzeichnungen drehen sich um Zahlungen an Schuster und Schneider für Schuhe, Talare, Hosen, Gürtel und diverse Accessoires. Nach Vorschrift der Kölner Universität und seiner Fakultät hätte sich Gerhard in einfache Scholarentracht kleiden müssen, wie es damals Sitte war für angehende Kleriker. Die «halben Pfaffen», wie die Studenten auch genannt wurden, sollte man an der Kleidung und am Haarschnitt, der Tonsur, erkennen.

In den Statuten der Universität Köln war weiter festgeschrieben, wie sich die Studenten und auch ihre Lehrer aufzuführen hatten: keinen Kontakt zu Frauen, sowohl innerhalb wie ausserhalb der Universität, kein Waffentragen, vor allem nicht bei Nacht und grundsätzlich nie in den Vorlesungen, «um Unglücksfällen vorzubeugen», keine Beleidigungen in Wort und Tat

gegenüber Mitstudenten und Professorenschaft. Tötlichkeiten wurden mit Geldstrafen gebüsst, abgestuft nach tatsächlich zugefügtem Leid: Angedeutetes Werfen eines Gegenstandes nach einem Komilitonen zum Beispiel wurde mit 10 Groschen bestraft, der tatsächliche Wurf mit 20 Groschen und traf das Geschoss, wurden 30 Groschen fällig. Das Tragen individueller, gar modischer Kleidung, war untersagt – auch in diesem Fall drohten Geldstrafen, denn schon mittelalterliche Rektoren wussten, dass nur solche Bussen Studenten empfindlich treffen.

Doch Rainer Schwinges ist sich sicher, dass sich die Studenten nicht an die Kleiderordnung hielten und dafür auch nicht gebüsst wurden: «Hochschullehrer waren ja kaum älter als ihre Studenten und ebenso an modischer Kleidung interessiert wie jene». Studentenwams muss schlicht sein. Ein knöchellanges, geschlossenes, später vorne offenes und zunächst ärmelloses Gewand war das Grundmodell der studentischen Kleidung. Als Farbe dominierte schwarz, andere Farben waren gestattet, wenn sie dunkel waren. Der Habit war Pflicht in Vorlesungen, bei Promotionen, bei grossen Disputationen und den Prozessionen in der Stadt. Zu welchem Stand und zu welcher Universität man gehörte, sah man am Stoff: grobe Wolle oder Seide, Bordüren oder Pelzkragen, Kapuze oder «Birett».

Aufgrund der modischen Accessoires und der Nichtbeachtung von Kleiderregeln liess sich ein «ranking» der damaligen Universitäten aufstellen, ist Schwinges überzeugt. «Es gab ein eigentliches Nord-Süd-Gefälle – im Norden Wolle, im Süden Seide», so Schwinges, «und Universitäten, die auf dem Weg nach Italien lagen, wie Basel, Freiburg oder Tübingen, galten als fein und vornehm. Über Leipzig rümpfte man dagegen die Nase, sie war für einfachere Leute.» An den Universitäten der südlichen Länder versuchte man zwar auch mit Nachdruck, aber vergeblich, den aufwendigen Lebens- und Kleidungsstil einzudämmen. Sogar die mitgebrachten Pferde, Hunde und Jagdvögel wurden zum Ärger der Universitätsleitung entsprechend ausgestattet. Gerhard trug an einem normalen Studententag ein weisses Wams, rote Beinlinge, schwarze Schuhe und den schwarzen, seidengefütterten Tabard, vorne geöffnet. Den akademischen Habit lässig über die Schulter geworfen, ging er zur morgendlichen Vorlesung.

In: *unilink* Dezember/2006, *Die Nachrichten der Universität Bern*.

Zie ook: Paul-Joachim Heinig, Sigrid Jahns, Hans-Joachim Schmidt, Rainer Christoph Schwinges und Sabine Wefers (Hg.). Stiefel, Wams und Studium oder: Wozu hat man einen geistlichen Onkel. Aus Notizen des Kölner Studenten Gerhard von Wieringen aus der zweiten Hälfte des 15. Jahrhunderts, in: *Reich, Regionen und Europa in Mittelalter und Neuzeit*. Festschrift für Peter Moraw, Berlin 2000, S. 543-563. Verlag: Duncker und Humblot. Serie: Historische Forschungen.

Alardus de Wyringia filius Andree

4-4-1402

De notarissen Wilhelmus de Wyhe en *Alardus de Wyringia F. Andree* oorkonden, dat Reinaldus de Coevorden - ten overstaan van Swederus de Hekeren alias de rechter, rechter van Coevorden en Drenthia, schepenen enz. - afstond aan Fredericus de Blankenheim als bisschop van Trajectum al zijne rechten op de stad en de heerlijkheid Coevorden tegen 15000 oude fransche schilden; onder voorbehoud aan R. d. C. van zijn privaat bezit volgens de scheidsrechterlijke uitspraak van Wilhelmus hertog van Gelria en Juliacum en graaf van Zutphania; - dat dit geschiedde te Coevorden in het wereldlijk gericht voor het huis van Gerardus Kooops, in tegenwoordigheid van genoemde getuigen; - dat 's avonds gelijke overdracht plaats had te Hulsfort, waarna de huldiging van den nieuwen landsheer geschiedde.

NB ab anno nativitatis Domini nostri J. Christi millesimo quadringentesimo secundo, indictione decima, mensis Aprilis die 4ta, hora nona vel q., pontificatus sanctissimi in Christo patris ac domini nostri Bonifacii divina providentia papæ noni anno 3tio decimo.

NB Gedrukt in het Oorkondenboek voor Groningen en Drente als nr. 1104, naar een exemplaar voorzien van het slot en de notariële onderschriften (Drents Archief, Archief Batinge, Regestenlijst, inv.nr. 007).

Allard van Wieringen, secretaris van het Hof van Holland, Zeeland en West-Friesland (13-8-1428 tot 1-10-1430).

Zie: A.S. de Blécourt en E.M. Meijers, *Memorialen van het Hof (den Raad) van Holland, Zeeland en West-Friesland, van de secretaris Jan Rosa*. Deelen I, II en III (Haarlem 1929) LXI.

M. Damen, *De staat van dienst. De gewestelijke ambtenaren van Holland en Zeeland in de Bourgondische periode (1425-1482)*. (Hilversum 2002) 497.

Heraldiek Van Wieringen

Aanvulling *Van Wieringen in Rijnland*, pag. 23-24 en pag. 195 e.v.

Wapen: gevierendeeld: I en IV in goud drie rode leeuwen (van Wieringen); II en III in zwart een hoge zilveren keper (Van Rietwijck).

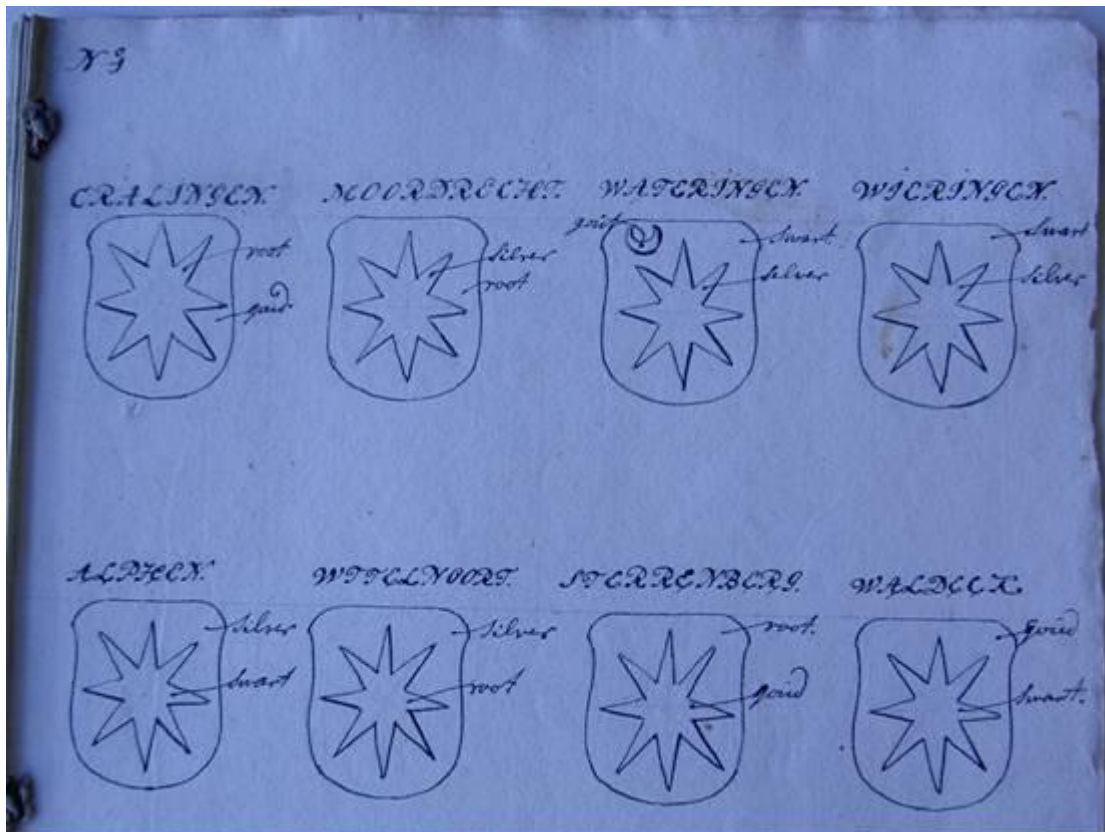
Wapenvoerder(s):

Gijsbert van Wieringen, Regent van het Leproos Huis te Amsterdam 1660-1664.

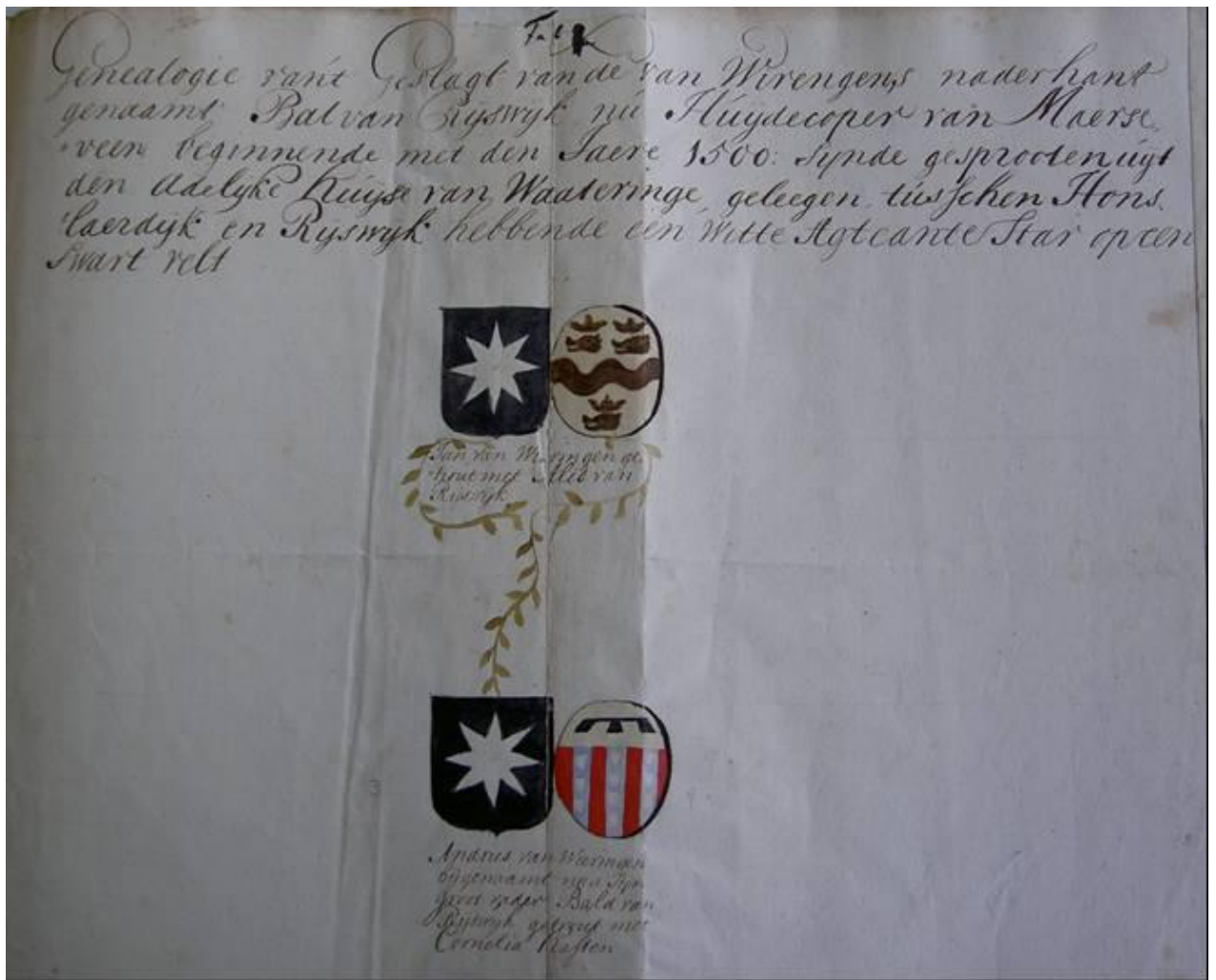
Bron: Stadsarchief Amsterdam, Namen en Wapenen der Regenten van 't Hospitaal ende Gasthuis van ons Vrouwen en St.-Nicolaas nu genaamd Het Leproos Huys (1567-1860).

De Van Wieringens met de achtpuntige ster

Aanvulling *Van Wieringen in Rijnland*, pag. 602-612

Tekening met kleuraanduidingen van acht wapens met een 8-puntige ster door Pieter van Bederode van Wieringe.

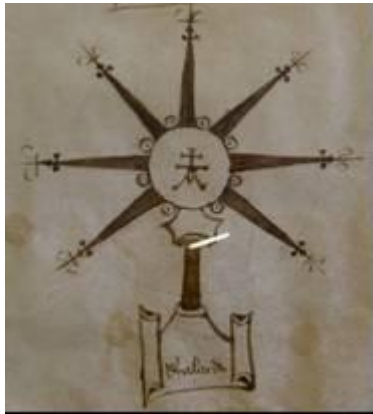
Tekening door Pieter van Brederode van Wieringe van wapen Huydecoper (HUA, Familiearchief Huydecoper, invnr. 7).

Fragment van een wapenstaat door Pieter van Brederode van Wieringe waarsch. vervaardigd ten behoeve van Joan Huydecoper (HUA, Familiearchief Huydecoper, invnr. 7).

Afdruk van het Van Wieringen wapen met de acht-puntige ster (CBG, Collectie Steenkamp-Damstra).

Een vroege afbeelding (zie hierboven), namelijk uit het begin van de 15de eeuw, van de achtpuntige ster zien we in het notarismark van Alaerd Andriesz van Wieringen uit 4-4-1402 (Alardus de Wyringia filius Andree clericus Traiectensis dyocesis), HUA, Kapittel Sint Pieter, invnr. 1209. Allairdus de Wieringhen wordt, zoals gezegd, in 1419 vermeld als 'procuratoir' van de stad Leiden te Utrecht.

Wapen Van Wieringen (naam niet vermeld bij wapentekening zelf, volgens toelichting bezorgers is dit het wapen van Vincent van Wieringen) in 'Het wapenboekje van Willem Jacobsz., glasschilder in Den Haag, uit 1565 en een parenteel van zijn nazaten uitgewerkt tot circa 1700'. Jubileumuitgave (F.H.J. van Aesch en B. de Keijzer) *Ons Voorgeslacht* 2006.